

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Ευαρίστου Καράνη)

(Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εν τούτοις αισθανόμενον τον έαυτό μου πολύ δυστυχισμένον και ζητοῦσα ν' ανακαλύψω την αίτια.

Περύβιο! Είχα τρέξει τους ίδιους δρόμους, τους όποιους και στη πρώτη μου έκδρομή είχα κάνει και εύρηθηκα πρό της οικίας της Μαριάννας.

"Αφησα το άλογό μου σ' ένα υπηρέτην και διηυθύνθην προς την είσοδον.

"Εξαφνα δύο χέρια μέ άγκαλιάσανε και δυό χείλη εκόλλησαν στο μάγουλό μου. "Ήταν η Μαριάννα. "Εφριξα! "Αηδίασα! και έδιωξα από σιμά μου την γυναίκα αυτήν.

"Η Μαριάννα όπισθοχώρησε προσβλημένη από την συμπεριφορά μου αυτή.

Με κύτταξε σιωπηλή και εξηγειωμένη, ζητώντας να μάθω το μυστικό μου.

Την εκύτταξα ακόμη μιá φορά με την μεγαλύτεραν περιφρόνησι και έφυγα χωρίς ούτε μία λέξι να προσφέρω. "Εσκηπτόμουν μήπως και το φίλημά της αυτό είχε μολύνει τα χείλη της αγαπημένης μου Μάρθας που είχαν άκουμπήσει εκεί επάνω...

"Ήταν πολύ άσχημα όταν γύρισα στο μέγαρο. "Όλοι ήσαν άησυχוי για την άπουσία μου και ο δόκτωρ Ρώκ, ο όποιος το βράδυ εκείνο έφαγε με τον κόμητα, ήθέλησε να παραμείνη μέχρις ότου επιστρέψω...

"Ο αγαθός "Ιωσήφ έγύριζε άνυπόμονος στην αύλή και μόλις με αντίκρισε έτρεξε μέσα να άναγγείλη την επιστροφή μου.

— "Ελα λοιπόν, παιδί μου, τι έγινε; "Η άπουσία σου μās άνησυχουσε, είπεν ο δόκτωρ.

— Είχον ανάγκην ν' άναπνεύσω λίγο καθαρόν άέρα, γι' αυτό έσπευσα και έτρεξα προς τους δρόμους της Μαδρίτης, είπα.

"Ο δόκτωρ εκούνησε το κεφάλι του και με πήρε από το χέρι.

— "Εχετε όλλον πυρετό, Κάρολε, φάναζε. Κι' έπειτα σιγώ σιγώ μου είπε: — "Παιδί μου δέν έχεις μεγάλην γενναίότητα!

— "Απατάσθε δόκτωρ. Είμαι γεμάτος από εύτυχία.

— "Άλλοίμονο! φίλε μου!

Δέν άπήντησα τίποτε και συνοδευόμενος από τον Ρώκ έπροχώρησα προς το δωμάτιον του Σαιν Ρεμύ.

Είχα την τόλμη να έρωτήσω για τη Μάρθα.

— Αισθάνεται λίγη άδιαθεσίαν και τίποτε περισσότερον, είπεν ο κόμης. Μās έλείφατε άπόψε και ο δόκτωρ ύπέφερε πολύ. "Εγύριζε το μέγαρον ώς τώρα.

— Είχατε, ώς φαίνεται, ν' άποχαιρείσετε πολλούς.

— Και με τους άποχαιρειτούς αυτούς, τους διέκοψεν ο δόκτωρ, άπέκτησε λίγο πυρετό. "Εχει ανάγκην ήσυχίας. "Ελάτε, Κάρολε.

— Πώς φεύγετε από τώρα; είπεν ο Σαιν Ρεμύ.

— Δέν σκέπτεσθε ότι αύριο φεύγουμε και πρέπει ν' άναπαυθούμε; έτόνισεν ο κ. Ρώκ.

— Τότε άς άκούσωμε την επιστήμη, Καλή νύχτα, κύριοι!

Μ' Ιπιασε φρήκη όταν Ιπιασα το χέρι του κόμητος. "Ήμουν ο προδότης ο "Ιούδας!...

Πήρα τον δόκτωρα και μπήκαμε στο δωμάτιό μου.

— Κάρολε, μου είπε δυνατά ο κ. Ρώκ, έλάτε στα καλά σας. "Αφήστε πειά ταίς ιδέαις του θανάτου.

— Δέν αγαπώ πειά τίποτε! του είπα.

— "Η οικία της μητέρας σας θα σάς δώση θάρρος. Μήν θραύετε τους δεσμούς που σάς συνδέουν με την γην αυτήν των δοκιμασιών.

— "Εχετε πολύ δίκην, έριθύρισα. Θα ζήσω για να μετανοήσω ..

Μετά την ύπόσχεσι αυτή που έδωκα στον κ. Ρώκ με άφησε και έφυγε.

"Εμεινα μονάχος μου, έπεσα στο κρεβάτι μου και άρχισα να σολοζίζομαι τον γέρο πατέρα μου και την άδελφή μου.

"Η άγάπη μου προς τη Μάρθα μ' έκανε να λησμονήσω την άγάπη προς τους δικούς μου.

Ω! ο έρωσ αυτός, ο όποιος έδωσε για πάντα! Μου άφησε φρικτούς μόνον έλέγχους στη συνείδησί μου. Θα κάμη τη Μάρθα να ζήση την υπάλοιση ζωή της μετανοούσα... Αυτό ο έρωσ με είχε άνοστατώσει...

"Αφησα το κρεβάτι μου και άρπαξα με φόρημά μου, στο όποιο είχα κρύψει το γράμμα της Μάρθας που μου είχε στείλει το πρωί.

Βρήκα όμως μόνον την εικόνα της, η όποία μου μειδιοφασ, όπως κανένα άλλο άνθρωπο πλάσμα στον κόσμο.

"Εφαξα τότε στη δεύτερη τοίχη μου... Κι' έξαφνα... Κατάλαβα ένα κερθον ιδρώτα να λούζη το μέτωπό μου... Το γράμμα δέν έπληρξε στις τοίχες μου!..

Μιά ώρα έκανα σάν τρελλός ζητώντας το γράμμα εκείνο, το όποιον μπορούσθε ν'

αίτιαση τη Μάρθα. Θεέ μου! μου τό έκείναν ή το είχα χάσει;

Το θησαυρό αυτόν για τον όποιο θα έδινα όλο μου το αίμα, το θησαυρό αυτόν δέν τον είχα πειά! "Αφησα το μέγαρον χωρίς να σπεφθώ πώ; ήμουν γυνός. Τι μ' έμελλε άλλως τε; "Ήσαν μεσάνυχτα... Και έπρεπε να βρω το γράμμα με κάθε θυσία. Τέσσαρες ώρες με χωρίζανε ως το πρωί. "Εσκήφθηκα δε είχα καιρό να τρέξω με τ' άλόγο μου στους δρόμους που έπέρασα προηγούμενος.

Πράγματι βγήκα έξω και άρχισα να ψάχνω με βλέμμα άπληστο παρακαλώντας θεομά το Θεό. "Άλλοίμονον όμως... Τοδ κάκου το έζητησα παντοῦ. Δέν βρήκα πουθενά το γράμμα αυτό που έκρυβε ένα τόσο τρομερό μυστικό! "Απελπισμένος και κουρασμένος εκάθισα σε μιá πέτρα και άρχισα να κλαίω πικρά. "Εκλείγα σάν παιδί, όταν μιá σκυιά μ' έκανε να προσέξω. Είδα εμπρός μου τον "Ιωσήφ.

— Σας ζητώ συγγνώμη, που σάς πήρα ξοπίσω, κύριε, μου είπε. Πάσχετε, ύποφέρετε, είσθε δυστυχής, αλλά μη λησμονήτε ότι θα έδινα τη ζωή μου για σάς.

— Ναι, σ' εύχαριστώ, καλέ μου "Ιωσήφ. Το ξέρω ότι μ' αγαπής και ύποφέρετε για μένα. Πάσχω και τίποτε αυτή τη στιγμή δέν μπορεί να μου γιατρέψη τη μεγάλη μου άπελπισία, το πόνο και το σπαραγμό μου.

"Ο "Ιωσήφ μ.ε έφριξε στη πλάτη το επανωφόρι μου και γυρίσαμε στο μέγαρο.

Το γράμμα λοιπόν είχε χαθή, το μυστήριον θ' άνεκαλίπτετο ίσως! "Ας φύγουμε, σκέφθηκα. Να φύγουμε όσο το δυνατό γρηγορώτερα. "Η γη αυτή της "Ισπανίας είναι καταραμένη γη!...

"Εκρυψα τη ταραχή μου και πήγα να βρω τους φίλους μου.

"Όλα ήσαν έτοιμα για να φύγουμε. "Ο Ρώκ και ο κόμης ήσαν εύχαριστημένοι που έφτυγαν από την Μαδρίτη. Μότον η Μάρθα μου έδωσε το χέρι της λυπημένη.

Δέν μπορούω να περιγράψω τη ταραχή, που αισθάνθηκα, βλέποντας τη Μάρθα. Θέλησα να γονατίσω μπροστά της, να της φιλήσω τα πόδια και να της όρκισθώ αώνιον έρωτα.

"Ο Ρώκ στριφογυρονοσε γύρω μας.

— Καιρός, είπεν εξαφνα, αγαπητέ κόμη, να διατάξετε να έτοιμάσουν τ' άλογα.

Τη στιγμή που ο Σαιν Ρεμύ έδινε τη διαταγή αυτή, ένας υπηρέτης ήλθε φέροντας διάφορες επιστολές. Κάποιο γράμμα ήταν για μένα. Τα άλλα ήσαν για τον κόμητα.

— "Ας πάμε λοιπόν ν' άναπνεύσωμε τον άέρα της Γαλλίας, είπεν ο κόμης. Κι' επειδή η άμαξες ήσαν έτοιμες, έφριξα ένα βλέμμα προς το σπήι εκείνο που είχα αγαπήσει, είχα κλάψει και ύποφέρεσι.

"Ο κόμης είδε το βλέμμα αυτό, έσφιξε το χέρι μου και μου είπε:

— Θα επιστρέψετε και πάλιν εδώ, Κάρολε. Δέν πρέπει να λυκαίσθε φίλε μου...

— Ποιός ξέρει... έριθύρισα!

"Υστερ' από ένα τέταρτο είμασθε στη ταχυδρομική άμαξα, η όποία θα μās έφερε στην Βαδώννη. Είχαμε συμφωνήσει να μείνουμε δυό μέρες στη πόλι αυτή, πριν φύγουμε για το Μπιαρρίτς.

"Ο Ρώκ διάταξε τον "Ιωσήφ ν' ανέβη στο ίδιο άμάξι με μās.

— Δέν είναι από τους συνηθισμένους υπηρέτας, είπε. "Ο αγαθός αυτός γέρον σάς αγαπώ πολύ, Κάρολε.

— Ναι, είναι φύσις εθνετική, προσέθεσεν ο κόμης.

"Η άμαξα έιρεχε με μεγάλη ταχύτητα και ο Σαιν Ρεμύ είχε κλίνει το κεφάλι του στο προσκέφαλο και έφάνητο μισοκοιμισμένος.

"Η κόμησσα Μάρθα διπλωμένη μ' ένα επανωφόρι μεταξωτό, έφριχνε αδιάφορες ματιές στα πράσινα δάση που περνούσαμε.

"Ο δόκτωρ ήρχετο προς όλους γελαστός. τίλος δε άρχισε μιá έκτενη συνομιλία για τους πολέμους, με τον "Ιωσήφ.

"Εγώ, άκουμπισμένος στο άμάξι, έσπλλογιζόμουν με μεγάλη μου λύπη την σ'ίληρή άπώλεια, που είχα ύποστή... Ποιός άραγε είχε βρη το γράμμα εκείνο με την ύπογραφή της κομήσσης και την άποκάλυφι της αίτιας της;

"Εφερα, χωρίς να θέλω, το χέρι μου στην τσέπη μου και άγγισα το γράμμα που είχα λάβει το πρωί διαν' έφεύγαμε.

Μου φάνηκε γνωστός ο χαρακτήρας της έπιγραφής.

(Ακολουθεί)